

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 395/2022
23.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ... код ..., чији је пуномоћник Ервин Бачевац, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управа граничне полиције, ПУ Нови Пазар, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3331/20 од 08.11.2021. године, у седници већа одржаној 23.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3331/20 од 08.11.2021. године у ставу другом изреке, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П1 136/18 од 01.09.2020. године, у делу става првог изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу за период од 01.02.2016. године до 01.03.2018. године исплати накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада и у ставу другом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 18.000,00 динара, у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П1 136/18 од 01.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада на релацији ... – ... и обратно, за период од 01.03.2015. године, па до 01.03.2018. године, исплати појединачне месечне одређене износе, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређене новим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 131.440,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3331/20 од 08.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке, којим је обавезана тужена да тужиоцу за период од 01.03.2015. године закључно са јануаром месецом 2016. године, на име трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада, на релацији ... – ... и обратно,

исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом у висини и на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова превоза за одлазак на рад и долазак са рада на релацији ... – ... и обратно, за период од 01.02.2016. године до 01.03.2018. године, исплати појединачне одређене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређене овим ставом изреке, као и да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 48.181,00 динар, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на одбијајући део, ревизију је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 55/14) и нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код тужене у Управи граничне полиције, на граничном прелазу ... (сада ...). Тужилац има пребивалиште у селу ... код ..., на територији Републике ..., одакле путује на посао и враћа се са посла. Тужена није имала организован превоз за долазак на рад и одлазак са рада запослених, због чега је тужилац користио јавни аутобуски превоз у оба правца. За спорни период тужена му није исплатила накнаду на име трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, а висина накнаде утврђена је на основу ценовника аутопревозника „...“, чије су услуге полицијски службеници, па и тужилац користили. Како је утврђено да је тужилац у спорном периоду ове трошкове имао, да су исти били последица потребе и организације рада тужене, да је утврђена висина ових трошкова на основу ценовника аутопревозника који је био у примени током спорног периода, као и број радних дана које је тужилац остваривао месечно, то је првостепени суд закључио да је тужбени захтев тужиоца основан и обавезао тужену на исплату у износива досуђеним првостепеном пресудом.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужене закључио да тужиоцу за период од 01.02.2016. године до 01.03.2018. године ова накнада не припада, па је преиначио првостепену пресуду у овом делу и тужбени захтев тужиоца одбио.

Основано се ревизијом тужиоца указује да је у побијаној пресуди погрешно примењено материјално право.

Чланом 37. став 1. и 2. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ бр. 101/05), предвиђено је да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, те да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују уредбом Владе.

Чланом 2. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ бр. 98/07 ... 84/05), прописано је да државном службенику и намештенику се накнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада, док је чланом 3. предвиђено да се државном службенику и намештенику накнађују трошкови превоза за долазак на рад и за одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

Одредбом члана 189. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 6/2016), прописано је да полицијски службеник има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини трошкова превоза на релацији место пребивалишта

/ боравишта – место где полицијски службеник редовно обавља своје задатке, односно остварује своју радну активност. Ставом 3. истог члана, прописано је да полицијски службеник нема право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у случајевима да има обезбеђено службено моторно возило дато на лично задужење; да министарство на други начин обезбеди полицијским службеницима превоз за долазак и одлазак са рада; да је актом јединице локалне самоуправе омогућен полицијским службеницима превоз без накнаде; и да се налази на годишњем одмору, плаћеном или неплаћеном одсуству, службеном путу, боловању, када по посебном распореду рада, ради и борави у теренским условима живота и рада, или ради и борави ван места рада, ради обављања полицијских послова и задатака или спровођења обуке, као и у свим другим случајевима одсуства са рада (став 3.).

Имајући у виду наведене прописе, а у контексту утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд сматра да тужилац има право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада, те да је погрешно другостепени суд закључио да би према члану 189. Закона о полицији, запослени у министарству имали право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини трошкова само на територији општине или града запослења, јер то из наведене одредбе то не произлази. Овом одредбом јесу предвиђена ограничења због којих се послодавац може ослободити обавезе накнаде ових трошкова запосленом, али у конкретном случају тужилац се не налази ни у једној од наведених ситуација. Из ових разлога, правилан је закључак првостепеног суда да уколико тужена државном службенику на други начин није обезбедила превоз за долазак и одлазак са рада, мора да му накнади ове трошкове исплатом одговарајућег новчаног износа.

Супротно ставу израженом у побиијаној пресуди, Закон о полицији и Уредба о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, прописују обавезу послодавца да запосленима накнади трошкове превоза на релацији од места пребивалишта (боравишта) до места где полицијски службеник редовно обавља своје задатке, односно остварује своју радну активност, у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском или међуградском саобраћају и то без ограничења на саобраћај само на територији Републике Србије, како је правилно закључио и првостепени суд.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, те су му досуђени опредељени трошкови ревизијског поступка у износу од 18.000,00 динара, сагласно одредби члана 153. и 154. у вези члана 165. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић